

Koude Thee

Ik word wakker van een onbestemd gevoel. De droom verdwijnt meteen achter de sluier tussen heden en verleden, een donkere prognose achterlatend. De nieuwe dag zal grote verandering meebrengen.

Buiten staat een grote boom. De vele bladeren ritselen in de wind die langzaam de berghelling af komt rollen. Af en toe kraakt de boom hartverscheurend; een steunende oude boom die schier onveranderlijk een geweldige massa torst. Behalve het gesteun van de boom hoor ik niets. Er is hier niets interessants; geen goud, geen vruchtbare vallei. Zo diep in de heuvelrug woont er niemand, behalve ik. Mensen blijven hier weg.

De boom was al reusachtig toen ik er als verwonderd kind onder speelde. Deze geweldige kruin

wijst als een verdwaalde vuurtoren naar ons huis – mijn huis – al zijn er maar weinigen die het zien. Nu het leven mij zelf weinig wonderlijks meer biedt, begin ik het steunen van de boom te begrijpen; de last wordt niet minder groot, de verrassingen wel.

Met een kop thee in de hand, open ik de deur naar een donkerrode vlek op de stoep. Die was er gisterenavond niet. Ik zoek versted naar de bron ervan. Tegen de muur geleund, zit een mens. Een jonge man, aan zijn kleren te oordelen een soldaat. Zijn ogen gesloten, zijn gelaat bleek, zijn armen slap. De rechterhand is hetzelfde rood als de stoep. Het kaki shirt is niet meer helemaal strandzandkleur. Het doet meer denken aan Uluru bij zonsopgang.

Mededogen dwingt mij mijn kop thee neer te zetten, en te vergeten. Twee vingers onder zijn neus, en twee aan zijn nek. Hij ademt, en bloedt nog.

Terwijl ik mij voorover buig en mijn ene arm om zijn schouders leg, en de andere onder zijn knieën, overvalt me een enorme twijfel. Twijfel geboren in verleden en toekomst. Het heden dicteert hulp, het verleden werpt vragen op, en de toekomst een wurgende verantwoording.

Zou hij deel hebben gehad in mijn recente misère?

Ondanks onze isolatie – nu mijn isolatie – had een compagnie toch ons huis gevonden. Met mijn zojuist gevangen zwijn op mijn nek kwam ik terug bij een stil huis. Honderden voetstappen sierden het zandpad naar de voordeur. Binnen vond ik bloed op de keukentafel. Bij het schoonmaken later realiseerde ik me dat het aan beide einden zat. Een detail dat mijn hart nog verder deed zinken. De rest van het huis was een levenloze bende, maar dat deerde me nog het minst. Van mijn vrouw noch mijn dochter een ander spoor dan de

huiveringwekkende overblijfselen op tafel.

Zou hij deel gaan hebben in nog meer misère?

Hij was een soldaat. Eenmaal gezond moet hij zeker terug naar zijn regiment. Eenmaal terug moet hij orders volgen. Was hij deel van de bende vrouwenrovers? Zou hij anderen mijn misère aandoen? Als ik hem weer op weg help, ben ik daarvoor verantwoordelijk.

Ik zit met niets ziende ogen gehurkt naast hem, mijn armen om hem heen, mijn hoofd gebogen. De enige aarzeling wordt nog veroorzaakt door de vraag of ik die verantwoording aan wil gaan; of ik de gevolgen het hoofd kan bieden.

Een kreun. Is het de jonge soldaat in mijn armen, of de oude boom naast mijn huis? Ik schrik op uit mijn gepeins, en elke overwegen over verleden en toekomst wijken voor de nood van het heden. Mijn arm is ondertussen plakkerig van zijn bloed. Hij is hier, en ons

lot is onherroepelijk verbonden. Ik hijs hem op en draag hem naar binnen. Het gekreun is nu zeker niet de boom voor mijn slaapkamerraam.

*

Hij blijft een week, en in die week praten we veel. Over zijn leven, en over het mijne. Hij behoort niet bij de rovende compagnie die mijn huis eerder bezocht, maar hij behoort hoe dan ook bij een vervaarlijk regiment. Het gezicht van oorlog is altijd lelijk.

We praten over de reden voor zijn deel in de oorlog, en over de reden voor mijn ambivalentie; iets dat hem verbaast, gezien mijn verleden. Toch, ondanks wat mij is aangedaan, heb ik niet het gevoel dat het mijn strijd is. Ik heb mijn leven lang hier gewoond, en nooit echt bij de wereld gehoord. Meer dan eens is de wereld bij mij komen aankloppen, en steeds weer is ze vertrokken, zonder mij mee te nemen. Pas nu ik het leven van deze

soldaat heb gered, heb ik een onherroepelijke verantwoording gekregen. Een verantwoording voor de toekomst van anderen, van mensen die ik niet ken. Ik vrees dat de wereld naar mij terug komt vanwege mijn daad. Als dat gebeurt, zal ze niet zonder mij weer weg gaan.

Pas bij het vertrek laat hij blijken mijn last in te zien.

“Je hebt mijn leven gered. Karma heeft ons in haar klauwen; en alleen zij weet of jij een goede daad hebt verricht.”

Daarmee draait hij om, en loopt weg. Ik kijk hem haast wanhopig na, maar weet dat hij mijn twijfel niet kan wegnemen, noch mijn vragen zal beantwoorden. Ik laat hem lopen. Op mijn beurt wend ik mij af, en loop naar mijn huis. Naast mijn deur zie ik een kop koude thee staan, en ik vraag me af of die nog te drinken is, of

dat ik teleurgesteld ga worden. Zou hij zich realiseren dat wanneer hij bewijst het redden niet waard te zijn, Karma hem harder zal bijten dan mij?

Dan doet een zuchtje wind de boom buiten steunen, en ik beseft dat die wederom niets nieuws heeft gezien.